

Min demokratiska röst - en demokratipodd med nordiskt perspektiv

FÖRENINGEN
NORDEN

Avsnitt 3.

Min demokratiska röst

Engagemang och inkludering

TRANSKRIBERING

Li Skarin: Om man inte känner sig som en i laget så är det ju himla svårt att känna engagemang. Får man aldrig bollen, inte en enda passning under en hel match, varför ska man kämpa och anstränga sig och springa lika fort som de andra då? Känslan av utanförskap leder många gånger till att man inte tycker att det finns någon mening med att bry sig alls. Varför ska jag räcka upp handen i klassrummet om ändå ingen lyssnar? Varför ska jag gå och rösta om det ändå inte spelar någon roll? I dagens avsnitt av Min demokratiska röst så pratar vi om engagemang och inkludering och hur viktigt de begreppen är i en demokrati. Loke, Felicia, vad känner ni? Är ni taggade för dagens tema?

Felicia Prucha: Ja!

Loke Johansson: Absolut.

Li Skarin: Vad bra. Härligt. Den här poddserien Min demokratiska röst är ett initiativ av Föreningen Norden och i varje avsnitt så bollar jag olika och viktiga frågor tillsammans med gymnasieeleverna Felicia Prucha och Loke Johansson. Kan inte ni presentera er lite grann?

Felicia Prucha: Ja, jag heter då Felicia Prucha och är en 18 årig tjej från Stockholm. Jag går i gymnasiet här, andra året på samhällsvetenskapliga linjen.

Li Skarin: Härligt!

Loke Johansson: Och jag heter Loke Johansson och kommer från kommunen Gällivare, bor ute på landsbygden. Går andra året på bygg och anläggning på gymnasieskolan Välkommaskola.

Li Skarin: Loke, du skulle ju naturligtvis ha suttit här i studion tillsammans, men mig och Felicia. Men det gick inte riktigt som vi hade tänkt oss för att du och din familj drabbades tyvärr av covid, så istället så har vi löst det så att vi har kopplat upp oss via länk till dig. Fint att ni är här. Vi firar ju eller uppmärksammar att demokratin fyller hundra år i Sverige. I hundra år har alla haft rösträtt. Innan dess så var det faktiskt bara män som fick rösta. Men om man tänker på saken så får ju inte alla vara med och rösta nu heller i Sverige. Så barn och ungdomar som är under 18 år får inte rösta. Ni två skulle inte ha fått rösta om det var valår i år. Papperslösa får inte rösta. Vissa som är omyndigförklarade eller svårt sjuka får eller kan inte alltid rösta. Vad tänker ni om det? Kan vi ändå säga att vi lever i en demokrati?

Felicia Prucha: Ja, jag skulle ändå påstå det för att jag tänker att de här reglerna om att man måste vara 18 och svensk medborgare till exempel. Det viktigaste med dem är att de är demokratiskt valda. Det vore skillnad om det kom upp någon till makten och valde vilka som fick delta och inte. Det är ändå svenska folket som har valt att det är så här det ska vara. Men å andra sidan kan man

också resonera så att de skulle kunna komma upp något dåligt till makten ändå och börja exkludera människor, för det har faktiskt hänt också. Men det handlar väl om någon sorts typ av avvägning och rimlighet. Det kanske är rimligt att inte små barn får rösta i samhället.

Li Skarin: Loke hur går dina tankar i frågan. Kan vi säga att vi lever i en demokrati ändå?

Loke Johansson: Ja, det skulle jag säga. Men om vi säger att någon från ett annat land kommer till Sverige och det är valår, då kan inte de berätta, ja men vi tycker så här. Då har de liksom inte upplevt känslan och då kan det bli mycket missförstånd eller fel.

Li Skarin: Du tänker att man behöver en tid för att lära sig ett lands system innan man har rätt att rösta och delta.

Loke Johansson: Precis, och att man inte får rösta förrän man är 18. Det kan också vara bra för att man tar ju alltid när man är yngre efter sina föräldrar, och då blir det lätt att man följer ens föräldrars åsikter, och då kan det bli att man inte har en egen vilja om man säger så.

Li Skarin: Nu ska vi bege oss till Helsingfors och till Peter stadius. Peter, du är professor i Nordenstudier vid universitetet i Helsingfors och en av våra experter här i poddserien Min demokratiska röst. Om vi nu pratar inkludering historiskt sett. I år firar Sverige hundra år av demokrati. Men hur kommer det sig att Sverige dröjde så länge, att man dröjde ända till 1921 med att införa rösträtt för kvinnor medan de nordiska grannländerna var faktiskt en hel del i tidigare. Man införde i Finland 1906, i Norge 1907 och i Danmark 1915 och Sverige, så dröjde det.

Peter Stadius: Det är en intressant fråga faktiskt för man är alltid van att säga att svenskarna går lite i bräschen, att de alltid representerar framtiden för de övriga nordiska länder. Det här gäller inte minst för Finland. Men i det här specifika fallet så är det tvärtom, och dels så finns det en historisk kontext som har att göra med unionen mellan Sverige och Norge. Det faktum att enkelt kan man säga att i Norge blev man mera radikala för att man upplevde att den nationella befrielsen, den nationella rörelsen och politiska självbestämmanderätten blev normen på sätt och vis att vara radikala, och det blev en del av den nationella politiska kulturen och identiteten att sträva till demokratiska reformer. Medan i Sverige blev det för att bevara unionen, som på många sätt var ekonomiskt fördelaktig för Sverige och viktig för Sverige. Då ledde det till en viss protektionism på sent 1800-tal, tidigt 1900-tal och en slags konservativ giv också inom politiken, rikspolitiken i Sverige, vilket är en del förklaring till att sådana här demokratifrågor och till exempel kvinnlig rösträtt kom lite på undantag. Att Finland råkar få igenom det först delvis hade de med yttre faktorer att göra, och att Sverige kom sist kan delvis förklaras med den här unionen. Men överlag har man ju Norge som det

mest radikala landet i Europa av de skandinaviska länderna. Det var på grund av den här unionskampen.

Li Skarin: Tack Peter G. Stadius, professor i Nordenstudier och direktör för Centrum för Nordensstudier vid universitetet i Helsingfors. Vi pratar ju om engagemang och inkludering i dag och den här poddserien Min demokratiska röst har ju ett nordiskt perspektiv. Om ni utan att vara experter, tänker och tror kring frågan utifrån ett nordiskt perspektiv när det gäller engagemang och inkludering, tror ni att de nordiska länderna, att människor som lever i de nordiska länderna känner sig engagerade och inkluderade om vi jämför det med andra länder utanför Norden? Vad tänker ni?

Felicia Prucha: Ja, jag tror det i stor utsträckning såklart. Sedan är det ju alltid hundra procent att det existerar människor som inte känner så i nordiska länder också, men att det är nog en grund till varför nordiska demokratier fungerar så pass bra som de faktiskt gör, att det är okej att demonstrera här och vi kan säga vad vi tycker vi har rätt att reflektera i klassrum och ta del av det. Vilket jag tror är jättebra och viktigt.

Li Skarin: Loke, du, hur långt har du till Finland?

Loke Johansson: Kanske två timmar.

Li Skarin: Två timmar med bil?

Loke Johansson: Ja.

Li Skarin: Känner du någon i Finland?

Loke Johansson: Absolut. Mina släktingar.

Li Skarin: Just det. Vad tänker du där? Känns det som att det finns en stor samhörighet? Finns det många stora likheter mellan din vardag och dina släktingars vardag? Och nu pratar vi engagemang och inkludering?

Loke Johansson: Ja, men det skulle jag säga. Där skulle jag inte säga att det fanns någon riktig skillnad. Jag tror att de kanske engagerar sig... Jag skulle säga att de som är närmare Sverige, alltså gränsen, de kanske är lite mer engagerade än de som är längre in mot Finland.

Li Skarin: Har du känt att det kan vara så?

Loke Johansson: Mmh.

Li Skarin: Utifrån ett minoritetsperspektiv, utifrån ett samiskt perspektiv, tror du

att det skiljer sig för hur det är att vara same i Sverige och vara same i Finland eller same i Norge. Skiljer sig känslan kring inkludering där?

Loke Johansson: Jag skulle säga att det skiljer sig väldigt stort, kollar man på Norge t.ex. där har de ju jättestora parader när det är samiska nationaldagen. De har olika aktiviteter, de inkluderar att det folket finns i landet medan Sverige är som sagt jaha, okej, nu är det samernas nationaldag. Jag som är same och firar samiska nationaldagen när jag går på till exempel staden ser jag inga tecken på att ens är samiska nationaldagen. Visst att man kan stöta på någon som går med kolt men nu är det någonting som är på gång. Men det är skillnad mellan Sverige och Norge och hur de firar till exempel samiska nationaldagen.

Li Skarin: Vad händer då om man inte känner sig inkluderad i ett samhälle? Vad gör man då?

Felicia Prucha: Jag tror att man inte gör så mycket och att det är det som är själva problemet, att det inte känns, det är ingen vits med att demonstrera eller ens bli delaktig i någon annan organisation. Och om det skulle vara så kanske det är till exempel en organisation eller förening där man känner sig inkluderad. Om man inte känner sig inkluderad i det politiska, till exempel, så kanske man känner sig inkluderade i fotboll eller vad som helst, så kanske engagerar man sig där istället. Men genom att inte känna sig engagerad eller inkluderad så tror jag inte att man engagerar sig alls.

Li Skarin: Nej, det låter ju inget bra.

Felicia Prucha: Nej.

Li Skarin: Så det är viktigt att känna inkludering?

Felicia Prucha: Verkligen.

Li Skarin: Loke, vad tänker du kring det?

Loke Johansson: Ja, det är ju viktigt att känna sig inkluderad och som Felicia säger känner man inte sig inkluderad, då gör man inte någonting åt saken. Då blir man bara där hemma sittandes och bara ser olika saker hända utan att göra någonting.

Li Skarin: Och om man tänker en sak är ju bara för att känna sig inkluderad. Men att dessutom kunna få känna sig stolt över att man är som vi pratade om i Norge same, om man får det som att det är någonting fint och det till och med inte bara inkluderad och jämställdhet utan det är till och med ett plus. Det måste ju göra att man känner ännu mer pepp och engagemang för det land man lever i.

Loke Johansson: Ja, absolut. Där vill jag lägga in ett ord att man känner sig inte som en så här lägre ras om man är inkluderad som i Norge, där är de jättestolta nästan. Det ser ut som att de är stolta över att det finns med i landet. Och de vill verkligen värna den kulturen och lära sig om kulturen och även ha olika aktiviteter på skolan. Medans Sverige där är det okej, läsa en halv sida om dem i SO-boken, och that's it. Det känns som att man är bara en lägre ras för dem i Sverige.

Li Skarin: Vad sorgligt att höra. Vi har mycket att lära av Norge då. Just i den frågan i alla fall.

Loke Johansson: Vi måste börja ta efter Norge, för där ligger de på plussidan i alla fall.

Li Skarin: Vad tänker du Felicia när du hör Lokes resonemang i den här frågan?

Felicia Prucha: Jag tycker att det låter jättesorgligt såklart, och jag tänkte också på det hur lite man lär sig om det i skolan. Precis som Loke sa, vilket är konstigt, om alla Sveriges minoriteter egentligen, vilket är verkligen...Det borde bli förändring på, så klart.

Li Skarin: Jag tänker att det också är majoritetens stora ansvar att värna minoriteterna, att det är egentligen i en demokrati kanske den viktigaste uppgiften att se till de små. Sofia Näsström, professor i statsvetenskap vid Uppsala universitet, en av poddserien Min demokratiska rösts experter. Du har ju precis skrivit en bok om demokrati, "Demokrati. En liten bok om en stor sak". Hur kom du på att du skulle skriva en bok om demokrati?

Sofia Näsström: Det har hänt så mycket på kort tid. Om vi tittar tillbaka bara till 2015 så har vi sett översvämningar och bränder. Vi har sett fattiga EU-medborgare komma hit och tigga. Vi har sett migranter som kommer till vårt land och andra länder. Vi har sett en amerikansk president som försökt kupa demokratin i landet och nu har vi också en pandemi och jag tror att vi alla känner att vi vet vad demokrati är, men vi har lite tappat tråden. Vad var nu demokrati och vad ska vi ha det för? Så därför satte jag mig ner och skrev en liten bok som en slags diskussionsbok så att man kan ta upp tråden igen.

Li Skarin: Spännande. Och du har utgått från tio olika frågor. Eller?

Sofia Näsström: Ja, tio enkla frågor. Vad är demokrati? Varför ska vi ha det? Vilka är folket? Hur ska vi styra?

Li Skarin: Låter som ett väldigt bra lästips i det här sammanhanget. Men olika apropå demokrati och hur det funkar rent praktiskt i nationalstaten så visar det sig att ungdomar, i alla fall i ett svenskt perspektiv, engagerar sig allt mindre i just partipolitik. Men man engagerar sig mer i enskilda sakfrågor. Vad tänker du kring

det här? Är det ett hot mot demokratin?

Sofia Näsström: Ja, det är ett problem att folk inte engagerar sig i partier och med unga människor. Men det kanske också är förklarligt. Mycket av partipolitiken har ju börjat handla om regeringsfråga. Vem ska samarbeta med vem. Inte de här stora linjerna. Jag tror att vi alla, inte bara ungdomar, har massa värderingar och tankar kring framtiden. Det kan vara miljöfrågan, det kan vara migration, det kan vara social media, och här tror jag att om partierna hade gjort lite mer sitt jobb och lagt ut de här värderingar, grundläggande värderingar som de har. Vad betyder frihet i den här kontexten för dem och så vidare, då kanske hade de fått lite mer ungdomar på båten.

Li Skarin: Men just det här att de är enskilda sakfrågor som mer attraherar ungas engagemang. Vad tänker du kring det?

Sofia Näsström: Man kan omformulera frågan, vad får oss att bli engagerade i politiken? Och då tror jag att ett problem kan vara det. Och då tänker miljöfrågan är en sakfråga. Konflikter kan också vara det, ideologiska konflikter, men jag tror också en sak som kan få oss att engagera oss är när vi känner att det betyder någonting. Det vill säga om vi engagerar oss så händer det någonting. Någon ser det och uppmärksammar det. Och där tror jag att många ungdomar idag kanske känner att, och framför allt vad gäller miljöfrågan, att det inte händer så mycket. Det tror jag är viktigt för att man ska engagera sig så att man känner att det händer något. Och sedan också frågor om rätt och fel. För politik handlar ju faktiskt också om moral. Så vad är rätt och vad är fel? Rasism eller sexism eller sådana frågor kan också få oss att engagera sig i politiken.

Li Skarin: Tack Sofia Näsström, professor i statsvetenskap vid Uppsala universitet och en av våra experter. Loke och Felicia, vi har pratat om det här tidigare i den här serien, men det här med att ungdomar inte engagerar sig i lika stor grad i olika politiska partier, utan i mer enskilda frågor. Vad tror ni att det beror på att partipolitik inte intresserar ungdomar på samma sätt som det har gjort tidigare?

Loke Johansson: Oj.

Li Skarin: Vad har de politiska partierna gjort för fel som inte får med sig ungdomarna? Kan man vända på det och säga så?

Loke Johansson: Kanske att de inte, de pratar bara för de äldre generationerna och att de kanske inte tänker så mycket på ungdomarna, och då blir det lätt att ungdomar tappar intresset och vill inte följa ett parti.

Li Skarin: Man känner sig inte tilltalad.

Loke Johansson: Nej, precis.

Felicia Prucha: Jag håller med Loke, det jag tänker också är att man borde göra det mer attraktivt för ungdomar genom att modernisera det lite, kanske digitalisera det lite för att även om sakfrågor är jätteviktiga och kan göra en förändring i de frågorna, vilket är hur bra som helst, det är inte riktigt problemet. Problemet ligger i att de politiska partierna som sitter i riksdagen, de är de som stiftar våra lagar så att vi behöver dem också, så att de behöver verkligen rikta sig till fler.

Li Skarin: Om man tänker många frågor som man ofta pratar om engagerar unga kan vara miljöfrågor, djurrättsfrågor till exempel, och det är klart att det finns inget sådant enskilt parti i riksdagen i dag som bara driver en ensaksfråga så att risken är ju då att om man inte engagerar sig i partipolitik så missar man ju att vara en del av det demokratiska systemet. Men jag tänker är det en fara för demokratin? Har ni tänkt på det? Om man inte engagerar sig partipolitiskt och man inte går och röstar som ung? Är det en fara för demokratin, Loke?

Loke Johansson: Ja, det skulle jag väl säga. Finns det inte någon som röstar då står man bara helt still. Ja, man står bara helt still och man vet som inte vad folket vill och då kan man inte utvecklas.

Li Skarin: Vad tänker du kring det Felicia?

Felicia Prucha: Jag håller med. De har ju lite det här med engagemang att göra också, att folk ska känna sig inkluderade och känna att det finns en vits med att gå och rösta. Och det gör det inte om inte informationen når fram, om man inte känner att politikerna riktar sig till invånarna.

Li Skarin: Cecilia Arensmeier är universitetslektor och bor i Frövi utanför Örebro. Cecilia, hon forskar främst om ungdomars värderingar och kunskap när det gäller demokrati och samhällsfrågor. Hon undervisar också på lärarutbildningen, främst i samhällskunskap, och hon handleder uppsatser i statskunskap. Du som undervisar samhällets blivande samhällskunskapslärare om de här frågorna, hur viktigt är läraren och skolans roll där att uppmuntra och fånga i det här fallet elevers engagemang i olika frågor?

Cecilia Arensmeier: Jag tänker att det är viktigt på flera ledder och kanske inte primärt att nu ska jag göra er engagerade ungdomar, utan framför allt i att skapa redskap för att kunna vara engagerade, dels att få upp ögonen för samhällets utmaningar och samhällsproblem och skapa sig ögon att se med, och också idéer och tankar, måste det vara såhär? Kan vi förändra? Vad skulle vi kunna förändra? Vad skulle vi vilja förändra? Att det är en jätteviktig del av utbildningen och också i hur vi kan då gå tillväga att förstå systemet och kunna navigera och hantera det. Har man det på plats, alltså engagemang i sig är ju egentligen ingen plikt, men det som är problematiskt är när liksom passivitet, är passivitet självvald är egentligen inget större problem. Men passivitet som är en effekt av att man inte har redskap och möjligheter. Det är ett problem, och jag tänker de här redskapen

och möjligheterna är en av skolans allra viktigaste roller och kanske framför allt i relation till de elever som inte har sådana stöd, strukturer på andra platser i livet, i hemmet eller i sin närmaste omgivning. Att skolan blir naturligtvis extra viktig för de eleverna, och det är ju väldigt många av våra lärarstudenter som ser detta som sin allra, allra viktigaste uppgift, de är viktigast för de eleverna. De är viktiga för alla elever, men absolut viktigast för de elever som börjar på minus om man jämför med många andra. Att man talar om ungdomar som en ganska homogen grupp som jag kan tycka är lite problematiskt för att man pratar, ja, det gör man väl i och för sig ibland också att man pratar om medelålder som en homogen grupp, men där tänker man att det finns könsskillnader och klasskillnader och kulturella skillnader och alla möjliga skillnader som finns i gruppen. Och de skillnader finns givetvis också i ungdoms gruppen, så där tycker jag ibland att man glömmer bort lite grann att det är en väldigt, väldigt heterogen grupp, att ungdomar växer upp under väldigt olika omständigheter och förhållanden, och det präglar naturligtvis deras syn på samhället och vad de uppfattar som problem och önskvärt och så där. Och det är lite lätt att ungdomar homogeniseras ganska ofta.

Li Skarin: Tack Cecilia Arensmeier, universitetslektor i Örebro, en av våra experter här i poddserien Min demokratiska röst. Nu ska vi bege oss ut i vårt avlånga land Sverige och lyssna till en tanke som kommer från Maja den här gången.

Extern fråga: Hej, jag heter Maja och är 19 år och jag kommer från Liehittjä. Jag funderar lite över hur olika städer, byar eller orter är olika jämställda. Är Stockholm till exempel, eller någon annan större stad mer eller mindre jämställd när det gäller demokratiska frågor eller andra frågor än Övertorneå eller någon annan mindre stad, ort eller by. Och sedan funderar jag också över vad man skulle behöva göra för att det ska bli mer eller helt jämställt på en tio eller hundra år. Det var min fundering. Jag heter Maja och kommer från Liehittjä.

Li Skarin: Stora, viktiga funderingar från Maja. Jag tänker att det nästan är två frågor som vi kan fundera kring, dels när det gäller jämställdhet mellan kvinnor och män. Tror ni Felicia och Loke att det är olika, om man lever i en storstad eller ett mindre samhälle? Är till exempel större städer mer jämställda än de små orterna? Vad tror du Felicia?

Felicia Prucha: Ja, jag tycker att det är en jätteviktig, men väldigt svår fråga. Men jag tänker att det absolut kan vara ett till exempel på att det kan vara så att man lägger mer fokus på de stora städerna. I den frågan också, att resurser kanske går lite mer till storstäderna för att förbättra det problemet.

Li Skarin: Men vad tänker du Loke, har du någon förutfattade mening kring det här? Tror du att det är mer jämställt i Stockholm än i Skaulo eller i Gällivare där du bor?

Loke Johansson: Jättesvår fråga, men ute i byarna så hjälps man åt oavsett om

det är kvinna eller man. Ute i städerna kan det vara lite mer såhär, nej men du är kvinna, du klarar inte av att lyfta det där. Du kan inte göra det där. Så jag tror det är lite skillnad, men ändå förhoppningsvis inte så stor skillnad, det är ju ändå 2021. Men jag vet inte. Jag har inte varit i någon jättestor stad som Stockholm, jag bor uppe i norra Sverige som inte är så jättestort.

Li Skarin: Men om vi tänker framåt, för det tog ju också Maja upp. Vad ska vi göra för att få ett helt jämställt samhälle i framtiden?

Felicia Prucha: Jag tänker fortsätta med resurser och fortsätta som vi gör. Inte tro att det är löst för att vi kanske blir bättre, för att bli förändring, utan alltid ha det i bakhuvudet att det alltid ska vara ett mål man strävar efter.

Li Skarin: Jag uppmärksammade att du Felicia var med i den här ungdomsriksdagen. Som går ut på att gymnasieelever får skriva motioner och så får man testa hur det är att vara riksdagsman för en dag eller -kvinna. Och det gjorde er klass. Ni skrev en motion om att det skulle finnas röstplikt i Sverige, det vill säga att vara tvungen att rösta. Hur gick tankarna där när ni kom fram till den här idén?

Felicia Prucha: Det är väl ett bra exempel om demokrati i klassrummet, att det var en majoritet som tyckte att det här var ett intressant val, och jag var den som representerade vår klass. Så jag var den som framförde det. Och det blev en intressant diskussion.

Li Skarin: Men är det någonting du tycker att det borde finnas röstplikt?

Felicia Prucha: Nej, det är ingenting jag hade liksom kämpat för. Men jag tycker att det är en intressant tanke och jag tycker att framför allt i vissa länder som har mycket mindre valdeltagande i Sverige skulle kanske det kunna vara ett alternativ.

Li Skarin: Att man förstår att man har möjligheten, att vara tvingad till att göra ett val.

Felicia Prucha: Det blir som en skyldighet också.

Li Skarin: Har ni någon gång känt er exkluderade, att ni inte kan vara med och påverka eller styra? Har du haft någon sådan känsla av utanförskap? Loke, vill du börja?

Loke Johansson: Nja, jag skulle väl inte säga att jag har känt det på ett riktigt allvarligt sätt, att jag har känt mig utanför, men självklart har det förekommit lite situationer där man känner att man inte får sin röst hörd. Men som i vardagslivet, när vi diskuterar i familjen om vad ska vi göra eller allt sådant här, och då blir det som att alla överklagar ändå. Då får man liksom inte fram sitt ord riktigt.

Li Skarin: Felicia, har du upplevt dig exkluderad någon?

Felicia Prucha: Nej, det skulle jag inte säga. Inte i samhället i stort. Men sen är det klart som Loke säger, framför allt när man är minderårig, ett barn så blir man ju ofta överkörd för det är liksom ens föräldrar som bestämmer. Du får inte bestämma om du ska till skolan eller inte. Du får inte bestämma vad vi ska äta eller inte. Inte av samhället heller, och det är klart att det kan vara irriterande, framförallt om man är tonåring. Men det är inte ett utanförskap riktigt.

Li Skarin: Okej, är det något annat ni tänker kring just den här frågan kring inkludering och engagemang som ni tycker är viktigt att komma ihåg, att tänka på så här avslutningsvis?

Felicia Prucha: Nej, bara tänka på som vi snackade om att inkludera alla i samhället och att inkludering är en viktig känsla, precis som tillit för att en demokrati ska fungera.

Li Skarin: Vad kan man tänka på i vardagen, i olika vardagssituationer Loke för att alla ska känna sig inkluderade?

Loke Johansson: Att man ska ha olika till exempel aktiviteter för alla som inte kanske har samma möjligheter. De som bor ute på glesbygden, de kanske inte har de här möjligheter att komma in i just den tiden, att man sträcker ut en viss tid, att vi sätter den tiden och sedan några timmar framåt så att alla kan känna sig samhöriga.

Li Skarin: Tack för den här rundan! Det här var tredje avsnittet i poddserien Min demokratiska röst. Det är en serie som ges ut av Föreningen Norden med finansiering från Myndigheten för ungdoms- och civilsamhällsfrågor. Och till varje avsnitt så följer ett diskussionsunderlag som alla som lyssnar är välkomna att använda sig av och det här underlaget hittar man på föreningen Nordens hemsida. Jag heter Li Skarin.

Felicia Prucha: Jag heter Felicia Prucha.

Loke Johansson: Och jag heter Loke Johansson.

